

Христо Ботевъ, които работили за освобождението ни отъ турцитѣ, станалъ имъ другаръ и захваналъ да имъ помага.

Двѣ години се скиталъ Вазовъ изъ чужбина и най-послѣ рѣшилъ да се върне въ родния си градъ. Миналъ прѣзъ Цариградъ, дѣто прѣстоялъ три мѣсеца. Тукъ той се запозналъ съ прочутия български писателъ. П. Р. Славейковъ, който билъ най-главния водителъ на българитѣ въ борбата имъ противъ гърцитѣ. Въ Цариградъ Вазовъ ваписалъ нѣколко хубави стихотворения, които били напечатани въ списанието „Читалище“.

Отъ Цариградъ Вазовъ отишълъ въ гр. Мустафа паша (Свиленградъ), дѣто учителствувалъ една година, и най-послѣ се завърналъ въ родния си градъ Сопотъ.

Всичко го посрѣщнали весело. Майка му, баба Сжба, заплакала отъ радостъ, а баща му, дѣдо Минчо Вазовъ, рѣкълъ: „Дай сега да видимъ каква печалба си донесълъ, като се скита толкова по чуждитѣ земи“.

— Печалбата ми е голѣма, татко, рекълъ синътъ и изтърсилъ отъ куфара си цѣлъ купъ, негови рѣкописи.

Дѣдо Минчо се поразсърдилъ, като видѣлъ каква стока е донесълъ най-голѣмиятъ му синъ, и разбралъ, че отъ него търговецъ нѣма да стане.

Въ Сопотъ Вазовъ започналъ заедно съ Каблешкова да работи усилено за освобождението на България; устроили таенъ комитетъ, събрали оржия и подготвяли младежитѣ за възстание. Но възстанието не сполучило, възстанниците били разбити, и Вазовъ, гоненъ отъ турцитѣ, съ голѣми прѣмеждия избѣгалъ пакъ въ Ромжния.

Тукъ Вазовъ започналъ още повече да пише изъ вѣстниците и да работи за освобождението на България.

Най-послѣ Русия обяви война на Турция, и Вазовъ бѣ честитъ да посрѣщне рускитѣ войски на чело съ Царь-освободителя Александъръ II.

Слѣдъ освобождението на България Вазовъ се прѣсели въ София, дѣто живѣе и сега.